

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

VIIe KAMER

A R R E S T

**nr. 260.668 van 19 september 2024
in de zaak A. 237.467/VII-41.706**

In zake : XXX
 bijgestaan en vertegenwoordigd door
 advocaat François Haenecour
 kantoor houdend te 7070 Le Roeulx
 rue Sainte-Gertrude 1
 bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen : de BELGISCHE STAAT, vertegenwoordigd door de
 staatssecretaris voor Asiel en Migratie
 bijgestaan en vertegenwoordigd door
 advocaten Tine Bricout en Carmenta Decordier
 kantoor houdend te 9041 Gent (Oostakker)
 Orchideestraat 61A
 bij wie woonplaats wordt gekozen

I. Voorwerp van het cassatieberoep

1. Het cassatieberoep, ingesteld op 4 oktober 2022, strekt tot de cassatie van arrest nr. 276.869 van 1 september 2022 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

II. Verloop van de rechtspleging

2. Het cassatieberoep is toelaatbaar verklaard bij beschikking nr. 15.119 van 25 november 2022.

De verwerende partij heeft een memorie van antwoord ingediend en verzoeker heeft een memorie van wederantwoord ingediend.

Eerste auditeur Marijke Van Limbergen heeft een verslag opgesteld, op grond van artikel 16 van het koninklijk besluit van 30 november 2006 ‘tot vaststelling van de cassatie-procedure bij de Raad van State’.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 30 mei 2024.

Staatsraad Frédéric Vanneste heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Raja Sehrish, die *loco* advocaat François Haenecour verschijnt voor verzoeker en advocaat Lucas Asselman, die *loco* advocaten Tine Bricout en Carmenta Decordier verschijnt voor de verwerende partij, zijn gehoord.

Eerste auditeur Marijke Van Limbergen heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3. Verzoeker, die verklaart van Madagassische nationaliteit te zijn, dient op 13 januari 2022 een aanvraag in voor het bekomen van een visum gezinshereniging in functie van zijn moeder, van Franse nationaliteit.

De verwerende partij weigert deze aanvraag op 25 maart 2022.

Met arrest nr. 276.869 van 1 september 2022 verwerpt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging en het beroep tot nietigverklaring tegen deze beslissing. Dit is het bestreden arrest.

IV. Ontvankelijkheid

4. De verwerende partij heeft met het oog op de terechtzitting een pleitnota ingediend. De procedureregeling voorziet niet in de neerlegging van een pleitnota. Wel mag een partij aan de Raad van State nieuwe feiten ter kennis brengen die een invloed kunnen hebben op de ontvankelijkheid of de gegrondheid van het beroep. De nota wordt, in zoverre hij op nieuwe feiten betrekking heeft, bij de beoordeling van de zaak betrokken. In zoverre hij geen betrekking heeft op dergelijke feiten maar wel de neerslag vormt van de uiteenzetting ter zitting, wordt de nota niet als een processtuk maar enkel als inlichting in aanmerking genomen.

V. Onderzoek van het enige middel

Standpunten van de partijen

5. Verzoeker voert in een enig middel, dat hij in essentie herhaalt in de memorie van wederantwoord, de schending aan van de artikelen 39/2, § 2, 39/65, 40, 41 en 62 van de wet van 15 december 1980 ‘betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen’ (hierna: vreemdelingenwet), van artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: EVRM), van het beginsel van behoorlijk bestuur, van het beginsel van procedurele samenwerking, van het opportuniteitsbeginsel en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 ‘betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen’ (hierna: wet van 29 juli 1991).

In een eerste middelonderdeel voert verzoeker aan dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zijn bevoegdheid vervat in artikel 39/2 van de vreemdelingenwet, overschrijdt. Verzoeker stelt dienaangaande vast dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen erkent dat de verwerende partij bij het nemen van de aanvankelijk bestreden beslissing geen rekening heeft gehouden met de door hem voorgelegde elementen ter staving van zijn afhankelijkheid van zijn

moeder, meer bepaald de geldstortingen, en uitdrukkelijk in het bestreden arrest stelt dat het hem niet toekomt daarover zijn oordeel in de plaats van de verwerende partij te stellen, doch dit anderzijds wel degelijk doet door zelf een beoordeling te maken van deze documenten. In ondergeschikte orde wordt volgens verzoeker in het bestreden arrest “niet goed” gemotiveerd aangezien het arrest zich niet beperkt tot een onderzoek van de wettigheid van de initieel bestreden beslissing maar gebaseerd is op gronden die gestoeld zijn op een onderzoek van de bijgebrachte documenten.

In een tweede middelonderdeel voert verzoeker aan dat het zorgvuldigheidsbeginsel de overheid ertoe verplicht alle elementen die hem ter kennis zijn gebracht te onderzoeken. Verzoeker betoogt dat hij zijn “noodtoestand” en zijn afhankelijkheid van zijn moeder heeft aangetoond. Hij meent in wezen dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen artikel 8 van het EVRM op restrictieve wijze heeft toegepast waardoor er sprake is van een onevenredige inbreuk op voormeld verdragsartikel.

In een derde middelonderdeel betoogt verzoeker dat hij “zo veel mogelijk materiaal” heeft ingediend op het ogenblik van zijn verzoek en dat het arrest fundamenteel voorbijgaat aan de artikelen 40*bis* en 41 van de vreemdelingenwet.

In een vierde middelonderdeel betoogt verzoeker dat hij enkel de Madagassische nationaliteit heeft en te allen tijde kan onderworpen worden aan een bevel om het grondgebied te verlaten, dat ten uitvoer kan worden gelegd en tot de terugkeer naar zijn land van herkomst kan leiden. De beslissing om de aanvraag voor een verblijfsvergunning niet te baseren op artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet vormt volgens verzoeker derhalve een onevenredige belemmering van zijn privé- en gezinsleven, aangezien hij zijn privé- en gezinsleven niet zou kunnen voortzetten met zijn echtgenote en kinderen, die momenteel in België een internationale beschermingsprocedure ondergaan, en verzoeker, zijn echtgenote en zijn kinderen geen ander land hebben om naartoe te

gaan. Verzoeker meent dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM onvoldoende heeft onderzocht door zich te beperken tot de niet gemotiveerde en met de inhoud van het administratief dossier strijdige vaststelling dat verzoekers privé- en gezinsleven met zijn echtgenote en kinderen in het buitenland kon worden voortgezet. Hij meent voorts dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen ondergeschikt had moeten vaststellen dat de motiveringsplicht geschonden was door de initieel bestreden beslissing.

6. In de memorie van antwoord stelt de verwerende partij met betrekking tot het eerste middelonderdeel dat een correcte lezing van het arrest leert dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen geen beoordeling maakt van de geldstortingen. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelt vast dat verzoeker drie geldoverschrijvingen heeft voorgelegd waarover in de aanvankelijk bestreden beslissing inderdaad niet is gemotiveerd, waarna de rechter in vreemdelingenzaken evenwel vervolgt dat dergelijke kritiek geen afbreuk doet aan het determinerend motief van de oorspronkelijk bestreden beslissing. Immers, in de aanvankelijk bestreden beslissing werd geoordeeld dat niet blijkt dat de materiële steun van zijn moeder werkelijk noodzakelijk is om in zijn basisbehoeften te voorzien, omdat verzoeker zijn bestaansmiddelen niet heeft aangetoond. Een schending van artikel 39/2 van de vreemdelingenwet kan volgens de verwerende partij niet worden aangenomen.

Voorts mist de kritiek van verzoeker dat het arrest niet goed gemotiveerd is grondslag. Ter zake laat de verwerende partij gelden dat een uitspraak gemotiveerd is wanneer de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen duidelijk en ondubbelzinnig de redengeving uiteenzet die hem ertoe brengt de beslissing te nemen. Uit het verzoekschrift tot cassatie blijkt dat verzoeker wel degelijk kennis heeft genomen van de motieven van het bestreden arrest, terwijl hij feitelijke en juridische kritiek levert op de inhoud van deze motieven. De beschouwingen van verzoeker zijn er dan ook op gericht om een foutieve

redenering in de motivering van het arrest te doen vaststellen, hetgeen geen schending kan uitmaken van artikel 39/65 van de vreemdelingenwet.

Wat het tweede middelonderdeel betreft merkt de verwerende partij vooreerst op dat de verwijzing van verzoeker naar "het recht op vrije meningsuiting" een vergissing vormt aangezien dit recht niet beschermd wordt door artikel 8 van het EVRM. Bovendien heeft verzoeker een schending van dit recht niet opgeworpen in het verzoekschrift tot nietigverklaring en kan hij dit niet voor het eerst in kader van de cassatieprocedure opwerpen. In het bestreden arrest verwijst de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bovendien terecht naar de rechtspraak van het EHRM waaruit volgt dat de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen - zoals de relatie tussen verzoeker en zijn moeder - enkel beschermd wordt door artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de normale affectieve banden, wordt aangetoond. *In casu* oordeelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen geheel terecht dat er geen sprake is van een beschermenswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.

Wat het derde middelonderdeel betreft, laat de verwerende partij gelden dat verzoeker nalaat te verduidelijken op welke wijze de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in zijn arrest de artikelen 40bis en 41 van de vreemdelingenwet zou hebben geschonden. Ten overvloede kan nog worden gesteld dat verzoeker middels zijn kritiek om een feitelijke herbeoordeling verzoekt van zijn aanvankelijke aanvraag.

Wat het vierde middelonderdeel betreft, laat de verwerende partij gelden dat de door verzoeker geuite kritiek geen betrekking heeft op het *in casu* bestreden arrest, aangezien de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nergens verwijst naar een echtgenote en kinderen in het buitenland. De rechter in vreemdelingenzaken heeft (terecht) enkel rekening gehouden met de relatie waarop verzoeker zich in zijn initieel verzoekschrift steunde, namelijk de relatie met zijn moeder (de referentiepersoon).

Beoordeling

7. De kritiek van verzoeker is gericht tegen de volgende motieven van het bestreden arrest:

“3.12. De Raad kan de verzoekende partij volgen dat zij het bewijs van drie geldoverschrijvingen heeft voorgelegd waarmee de verwerende partij geen rekening heeft gehouden. Evenwel doet zij met haar betoog dienaangaande geen afbreuk aan de motivering dat zij geen bewijsstukken aangaande haar huidige bestaansmiddelen heeft voorgelegd zodat het ten laste zijn niet bewezen is.

De Raad benadrukt dat in het voormelde arrest Jia uitdrukkelijk wordt gesteld dat uit de rechtspraak van het Hof blijkt dat de hoedanigheid van 'ten laste' komende familielid voortvloeit uit een feitelijke situatie, die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid materieel wordt gesteund door de gemeenschapsonderdaan die gebruik heeft gemaakt van zijn verkeersvrijheid of door diens echtgenoot (pt. 35). Om vast te stellen of de familieleden te zijnen laste zijn, moet de lidstaat van ontvangst volgens het Hof beoordelen of zij, gelet op hun economische en sociale toestand, niet in staat zijn om in hun basisbehoeften te voorzien (pt. 37). Het Hof benadrukt hierbij dat de noodzaak van materiële steun moet bestaan in de lidstaat van oorsprong of van herkomst op het moment dat zij verzoeken om hereniging met die gemeenschapsonderdaan (pt. 37). Het Hof stelt ten slotte dat de noodzaak van financiële ondersteuning kan worden aangetoond met ieder passend middel (pt. 43). In het arrest Reyes stelt het Hof van st dat het feit dat een Unieburger over een lange periode regelmatig een som geld betaalt aan de betrokkene, kan aantonen dat er sprake is van een situatie van reële afhankelijkheid van die bloedverwant ten opzicht van die burger, maar het beklemtoont hierbij dat deze materiële steun “voor hem noodzakelijk [moet zijn] om in zijn basisbehoeften te voorzien in het land van herkomst”(pt 24). Om als 'ten laste' te kunnen worden beschouwd, moet verzoekende partij dus aantonen dat er reeds eerder, en dus voorafgaand aan de aanvraag, een afhankelijkheidsrelatie bestond tegenover de referentiepersoon, van materiële en/of financiële aard, omdat zij zelf niet in staat is in haar basisbehoeften te voorzien. Redelijkerwijs houdt dit laatste in dat er sprake is van een situatie van onvermogenheid.

Zoals de verwerende partij heeft vastgesteld heeft verzoekende partij geen bewijsstukken aangaande haar huidige bestaansmiddelen voorgelegd. Het werkloosheidsattest waarnaar zij verwijst doet geen uitspraak over de bestaansmiddelen van verzoekende partij en houdt evenmin in dat verzoekende partij verstoken zou zijn bestaansmiddelen. Verzoekende partij, waarvan niet blijkt welke bestaansmiddelen zij heeft in het herkomstland, toont derhalve geenszins aan dat er in haar geval sprake is van een situatie van reële afhankelijkheid ten opzicht van haar Franse moeder nu - bij gebrek

aan het bewijs van haar bestaansmiddelen (of de afwezigheid daarvan) - niet blijkt dat de materiële steun van haar moeder werkelijk noodzakelijk is om in haar basisbehoeften te voorzien. Ze slaagt er met haar kritiek geenszins in afbreuk te doen aan de motivering dat zij het ten laste zijn haar moeder niet heeft aangetoond bij gebrek aan bewijs aangaande haar huidige bestaansmiddelen. Het feit dat zij drie geldstortingen van haar moeder heeft voorgelegd doet aan voormelde vaststelling geen afbreuk.

Aangezien de financiële ondersteuning door de referentiepersoon dient te geschieden vanuit een daadwerkelijke noodzaak om te kunnen voorzien in de basisbehoeften van de derdelander – en niet een louter financiële bonus op diens eigen middelen mag betreffen – is het niet kennelijk onredelijk of in strijd met artikel 40bis, §2, eerste lid, 3° van de vreemdelingenwet om te vereisen dat verzoekende partij aantoonst dat zij in het land van herkomst op deze sommen was aangewezen om in haar levensonderhoud te voorzien. Nu zij geen zich biedt op haar vermogen in het herkomstland (of het gebrek daaraan) toont de verzoekende partij niet aan dat zij voldoet aan de voorwaarde van het ten laste zijn.”

8. Artikel 39/2 van de vreemdelingenwet bepaalt:

“§ 1. De Raad doet uitspraak, bij wijze van arresten, op de beroepen die zijn ingesteld tegen de beslissingen van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

(...)

§ 2. De Raad doet uitspraak, bij wijze van arresten als annulatierechter over de overige beroepen wegens overtreding van hetzij substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vormen, overschrijding of afwending van macht.”.

Bij de beoordeling van een beroep tot nietigverklaring op grond van artikel 39/2, § 2, van de vreemdelingenwet, zoals te dezen het geval was, voert de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen een wettigheidscontrole uit van de bij hem aangevochten beslissing. Hij vermag daarbij enkel rekening te houden met de gegevens waarover de verwerende partij kon of moest beschikken op het ogenblik dat deze zijn beslissing nam. Het komt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet toe zijn eigen beoordeling in de plaats van de beoordeling van de verwerende partij te stellen.

9. In de aanvankelijk bestreden beslissing wordt aangegeven dat verzoeker “geen bewijsstukken voorgelegd heeft om dit karakter ten laste te

onderschrijven noch in de vorm van geldoverschrijvingen noch in de vorm van bewijsstukken aangaande de huidige bestaansmiddelen van de aanvrager.”

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelt in randnummer 3.11 expliciet vast dat de verwerende partij geen rekening heeft gehouden met de drie geldoverschrijvingen, maar oordeelt dat daarmee geen afbreuk wordt gedaan aan de motivering dat verzoeker geen bewijsstukken aangaande zijn huidige bestaansmiddelen heeft voorgelegd zodat het ten laste zijn niet bewezen is. Daarmee geeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in het bestreden arrest aan dat de geldstorting geen bewijs van zijn huidige bestaansmiddelen vormen. Deze beoordeling komt echter toe aan de verwerende partij, temeer nu zij in de aanvankelijk bestreden beslissing niet enkel vaststelt dat verzoeker geen “bewijsstukken aangaande de huidige bestaansmiddelen”, maar ook geen “geldoverschrijvingen” heeft voorgelegd om het ten laste zijn te bewijzen.

Daarmee heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zijn in artikel 39/2, § 2, van de vreemdelingenwet vastgelegde annulatiebevoegdheid overschreden en zich in de plaats van het bestuur gesteld door zelf motieven betreffende de voorgelegde stukken en de bewijswaarde ervan toe te voegen in plaats van enkel de wettigheid van de motieven uit de aanvankelijk bestreden beslissing te beoordelen.

Het enige middel is in de aangegeven mate gegrond.

BESLISSING

1. De Raad van State vernietigt arrest nr. 276.869 van 1 september 2022 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

2. Dit arrest zal in de registers van voormelde Raad worden overgeschreven, en melding ervan zal worden gemaakt op de kant van het vernietigde arrest.

3. De zaak wordt verwezen naar een anders samengestelde kamer van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

4. De verwerende partij wordt verwezen in de kosten van het cassatieberoep, begroot op een rolrecht van 200 euro, een bijdrage van 24 euro en een rechtsplegingsvergoeding van 770 euro, die verschuldigd is aan verzoeker.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, op negentien september tweeduizend vierentwintig door de Raad van State, VIIe kamer, samengesteld uit:

Carlo Adams,	kamervoorzitter,
Peter Sourbron,	staatsraad,
Frédéric Vanneste	staatsraad,
met bijstand van	
Bart Tettelin,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Bart Tettelin

Carlo Adams